

TEREZA BARTOŠOVÁ

SVATEBNÍ
VRAHA NA OSLAVU NIKDO NEPOZVAL
KOŠILE

motto

Svatební košile

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Tereza Bartošová
Svatební košile – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

TEREZA BARTOŠOVÁ

SVATEBNÍ KOŠILE

motto

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné se dozvíte na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Všem mým rodičům

*Podobnost se skutečnými osobami či událostmi
je čistě náhodná.*

*Stojíš tu, stojí komora:
nizoučké dvěře – závora;
zavrzly dvěře za pannou
a závora jí ochranou.
Stavení skrovné, bez oken,
měsíc lištami šeril jen;
stavení pevné jako klec,
a v něm na prkně – umrlec.*

*Hoj, jak se venku vzdmáhá hluk,
hrobových oblud mocný pluk;
šumí a kolem klapají
a takto píseň skuhrají:
„Tělu do hrobu přísluší,
běda, kdos nedbal o duši!“*

*A tu na dvěře: buch, buch, buch!
burácí zvenčí její druh:
„Vstávej, umrlče, nahoru,
odstrč mi tam tu závoru!“*

K. J. Erben

PROLOG

Záznam č. 60

Seděli tam proti mně dva. Jeden starší, vousatý, druhý hubený, brýlatý. Ty jejich výrazy nikdy nezapomenu. Byli otrávení, asi že jsem je vytáhla z postele nebo že vůbec musí něco dělat. Byla mi psí zima, zuby mi drkotaly o sebe a jazyk se mi lepil na patro. Bála jsem se promluvit, aby mi prasklý ret nezačal zase krváčet. Ten mladší na mě zíral, jako bych byla prašivá. A já se tak i cítila. Řekl mi, ať do detailu popíšu, co se stalo, jinak pro mě nemůžou nic udělat. To, co jsem řekla, nestačilo.

Zvažovala jsem, jestli radši neutéct než to peklo prožít znovu, i když jen v myšlenkách. Ale pak jsem se zatvrdila. Musela jsem to dotáhnout do konce.

*Zavřela jsem oči a začala mluvit. Přišel po osmé. Rozešli jsme se před týdnem. Odvezl si všechny svoje věci, proběhlo to doce-
la v klidu. Nikdy by mě nenapadlo, že by mi mohl ublížit, vždyť
jsme spolu chodili skoro dva roky. Myslela jsem si, že si něco za-
pomněl. Zavřela jsem za ním dveře. Usmál se a pak mě chytil
za ruku a zatáhl mě do ložnice. Strčil do mě, spadla jsem na po-
stel. Otočila jsem se a snažila se zvednout. Dal mi pěstí do ob-
ličeje. A pak se smál. Zněl, jako by se zbláznil. Prý mi dá něco
na rozloučenou. Něco, na co nikdy nezapomenu. Stáhl mi legíny
i s kalhotkami. Byl strašně surový. Narval mi tam... penis. Páli-
lo to jako čert. Křičela jsem, prosila ho, ať toho nechá. On se jen*

chechtal jako šílenec. Štípal mě do prsou, fackoval a přitom vši silou přirážel. Když skončil, otřel si dlaň od spermatu o můj obličej a znovu mě praštil. Zamkl mě v ložnici a odešel.

Ten s plnovousem se zatvářil, jako by stejnou historku slyšel tolikrát, že už ho nemůže nic překvapit. Vzdychnul a pak se zeptal, jestli si uvědomuju, že svoji výpověď budu muset zopakovat i před soudcem v plné soudní síni, před novináři. Před obhájcem, který se bude pitvat v každém detailu, rozmázne každé slovo, které řeknu. Jestli jsem ochotná podstoupit to, že na internetu budou propírat moje jméno. Jestli opravdu trvám na trestním oznámení.

SOBOTA

1.

„Ať jste s Milanem šťastní,“ zašeptala Klára a pevně svou sestru objala. V nose ji zašimrala jemná květinová vůně, o tvář se jí otřel pramínek černých vlasů uvolněný z uzlu, který svou ležérností umně maskoval dvouhodinovou práci kadeřnice. Přes tenkou látku šatů cítila kamínky nalepené na nevěstině výstřihu i divoce bušící srdce pod ním. Kousek se od Petry odtáhla a zadívala se do jejích zlatavě hnědých očí, jiskřily štěstím a vzrušením. Kéž by to Pétě opravdu vyšlo, kéž by aspoň ona měla štěstí. V hrudníku ji bodla nepříjemná vzpomínka, kterou se snažila zadupat, zatlačit až na dno své mysli. Jak je to dlouho, co sama přijímala gratulace a přání k uzavření sňatku? Ani ne šest let. Sluníčko jim svítilo stejně, po křiklavě modré obloze se neploužil jediný mrak. Stejně jako dnes. Zámeckou zahradou se občas prohnal svěží větřík, rozkýval listy v korunách starých jírovců lemuujících rozpadající se zeď a zase zmizel. Kláře z manželství zůstala bolavá hořkost, hypotéka na byt v paneláku a čtyřletá dcerka, která ji tahala za lem šatů. Políbila Petru na tvář a konečně ji pustila. Stejně vedle nich už nervózně podupávala matka. Tváře měla pod pudrem rudé, oči jí zářily stejně jako Petře. Když objímala svou mladší dceru, prsty se jí trásly. Vyjde jí to?

Klára namáhavě polkla, zvedla dcerku do náručí a opatrně kráčela po hrbolaté trávě o kus dál. Odvykla si chodit na vysokých podpatcích, které se jí teď při každém druhém kroku zadrhly o drn nebo propadly do měkké hlíny. Otočila se a klouzala pohledem po svatebčanech. Sešlo se jich skoro devadesát. Zvedali se z bílých židlí s levandulovými mašlemi na opěrkách a stavěli se do dlouhé řady, aby novomanželům popřáli. Smáli se a povídali si, slyšela jen útržky, zbytek vytvářel šumivé hučení včelího roje. Připadala si tak trochu navíc. Bez partnera, jen s malou Viktorkou. Nepříjemná připomínka, že některým manželství není shůry dáno. Některá jednoduše krachují, to je realita víc než poloviny uzavřených svazků. Jenže koho by ten den zajímala statistika? Všichni si doprovod na svatbu sehnali. Tak proč nemohla i Klára? S nevolí si vybavila včerejší rozhovor s matkou. Opravdu by se nějaký kamarád nenašel? Vždyť přece mezi vámi nemusí nic být. Potlačila nutkání protočit oči a vtiskla polibek do Viktorčiny hebkých vlásků. Začala se jí kroutit v pažích, a tak ji postavila zpátky na zem. Holčička se otočila na patě nožky obuté v páskovém sandálku, až se jí kolem nožek zavlínila bílá sukýnka, a se zvonivým smíchem se rozběhla mezi svatebčany.

„Netvař se jako morous, vždyť je to veselka,“ štouchla Kláru do lokte Anežka.

„Jsem se jenom zamyslela.“ Klára se přinutila usmát na nejlepší kamarádku své sestry. „Moc jim to sluší.“

„To teda. Na, napij se,“ podala jí Anežka skleničku na vysoké nožce a spiklenecky mrkla. „Počkej, až uvidíš, co jsme na ně vymysleli.“ Naklonila se blíž, ťukla vlastní sklenicí do prosecca v Klářině ruce a pořádně si lokla.

Klára si nechtěla představovat, jakou kulišárnu na novo-manžele mohli jejich kamarádi vymyslet, stejně se to brzo dozví, ať chce nebo nechce. Pohledem vyhledala drobnou postavičku své dcery, jak se proplétá mezi dospělými. „Výšlo jim hezké počasí,“ nadhodila společensky neutrální větu.

„Úžasný. Ale vaše mamka prý měla problém s tím, že se rozhodli pro květnový termín.“

Klára pokrčila rameny. Kolem termínu svatby se táhla nekonečná diskuze, která málem skončila rodinnou hádkou. „No jo, vždyť ji znáš. Máma je trochu pověřčivá. Májová svatba nosí smůlu.“

„To je pěkná blbost. Přežitek ze středověku,“ zamudrovala Anežka a dopila svou skleničku.

„To doufám,“ usmála se na ni Klára a konečně ochutnala vychlazený alkohol. Bublínky ji pošimraly na patře. Užije si dnešní den, už jen kvůli své sestře.

Klára se sklonila, utrhla z trávníku další sedmikrásku a přidala ji do drobné kytice, kterou Viktorka svírala v prstících. Přejedla se k prasknutí a skleniček měla o pár víc, než byla zvyklá, a tak když Viktorka odběhla k zámečku vévodícímu rozlehlé zahradě, ráda se zvedla od svatební tabule. Zula si střevíce, stejně už ji z nich bolela chodidla, zavěsila si je na malíček a vydala se bosky po hebkém trávníku. Viktorka před ní poskakovala jako kůzle zkřížené s lesní vílou a cosi si zpívala, pak si dřepa a začala trhat sedmikrásky.

Po zahradě se procházelo už vícero svatebčanů a u rozpadající se zdi, dál od stolů, si kluci kopali s balonem. Klára se zastavila a zadívala se na zámeček. Budova sice měla ještě

docela zachovalou střechu, ale žlutá fasáda byla popraskaná a místy opadaná. Zábradlí na balkoně bylo vylomené, otevřená okna vydávala budovu počasí napospas. V šeru balkonových dveří Klára zahlédla mihnout se postavu. Někdo byl očividně zvědavý, co opuštěný zámeček skrývá. Stejně jako ona.

„Koukneme se dovnitř?“ navrhla dceři. Kdyby to bylo nebezpečné, jistě by majitel, který celý areál k svatbám pronajímal, vchod zajistil proti nezvaným návštěvníkům. Vykročila k otevřeným dvoukřídlým dveřím. Někdo se vyklonil z okna v patře. Klára se zarazila v pohybu a bezděčně na muže zírala. Mávl na ni. Co ten tady dělá? Zamrkala, chytila Viktoru za ruku a otočila ji zpět ke stolům, kde se zdržovala většina hostů.

„Ale mami,“ zaprotestovalo děvčátko a několikrát šklublo ručičkou, avšak Klára jeho dlaň držela pevně.

„Nemůžeme tam jít,“ řekla příkře, aniž se na dceru podívala.

Na holých zádech cítila mužův pohled. Jak je možné, že si ho nevšimla dřív? Nebo přišel později? Zamračila se nad svými úvahami. Vždyť na tom nesejde, nemusí se s ním bavit.

„Tamhle je babička,“ vysmekla se jí Viktoru a Klára zůstala stát sama u stolu s malými ovocnými dortíky a koláčky. Vzala si talířek a nandala si malinový dortík. Snad jí pomůže přebít pachut, která se jí převalovala na jazyku.

„Tak jdem na to,“ drcla do ní Anežka. Pramen tmavě hnědých vlasů se jí uvolnil z účesu a sklouzl na drobné rameno.

Bílé zuby jí zářily v širokém úsměvu a oči jiskřily rošťáctvím. Jako vždycky.

„Na co?“ zeptala se Klára nechápavě.

„Vždyť jsem ti to říkala. Vymysleli jsme pro ně úkoly,“ zamnula si ruce Anežka a urovnala si výstřih fialkových šatů. „Pojď,“ zavelela. „Ať to vidíš hezky zblízka.“ Zavěsila se do Klářiny paže a pлавným krokem ji vedla k opačné straně zahrady, kde se ke zdi choulil malý domek z neomítnutých cihel a prohnutou střechou. Hned vedle domečku se už shlukovali lidé. Klára s Anežkou se mezi nimi propletly, aby stály co nejbliž.

„Tak kde máme ženicha?“ zvolala Anežka. „Ať se nám přijde ukázat, jak je zručný.“ Svatebčané se rozestoupili, aby mezi nimi mohli projít ruku v ruce Petra s Milanem. Petra vykulila oči a Milan se rozesmál, když se zastavili před černým stánkem. Tvořili hezký pár, napadlo Kláru. Milanovi smích a blížící se čtyřicítka kreslily drobné vránky nožky kolem bystrých šedých očí, které se rozzářily, kdykoliv se na její sestru podíval.

„No jen se nesměj, frajere, čeká tě práce,“ oznámil Stan-
da a poplácal Milana po rameni. „Hezky si vyhrň rukávy a tady si vem zástěru,“ pobídl svého nejlepšího kamaráda. „Byli jsme na tebe tak hodný, že i oheň jsme ti ve výhni rozdělali.“

Milan si poslušně svlékl sako, vykasal rukávy košile a prohrábl si kaštanově hnědé vlasy. „Vždy připraven,“ zahlásil.

„Abyste věděli, co našeho Milánka čeká! Musí své drahé Petrušce ukout prsten.“

„Vždyť je levý jako šavle!“ ozvala se Milanova sestra a zvětšujícím se obecenstvem probublal smích. Přihlíželi, jak ramenatý kovář s hrudníkem a pažemi pokrytými zakroucenými černými chlupy tak hustými, až připomínaly svetr, ženichovi předává kladivo a vysvětluje mu, co a jak je potřeba udělat, aby z proužku oceli vznikl prsten. Za pár okamžiků se již ozývalo rytmické bušení kladiva do kovadliny. Milanovi se na čele leskly kapičky potu. Petra seděla na připravené židli o kousek dál, aby jí odletující jiskřičky nezničily šaty, a s nefalšovaným obdivem sledovala svého manžela.

„A co bude dělat Petra?“ zeptala se Klára. Doufala, že Anežka nepostřehne úlevu, s jakou sledovala první úkol pro novomanžele.

„Vydrž, Prtka, vydrž. Milan vypadá, že to dá,“ uchechtla se Anežka spokojeně. „Kovář mu to trochu připravil, jinak bysme tady tvrdli až do večera.“

Klára přestala vnímat okolní mumraj a rozhlédla se po svatebčanech. Matka stála nalevo od Petry, Viktorku držel táta na ruku, aby viděla, co se děje v maličké kovárně. Ale jeho nezahlédla. Co když se spletla? Třeba mu je jen jeden z Milanových kamarádů podobný a ona před ním jako husička utekla. Musel si fukat na čelo a myslet si něco o pomatených ženských. Jenže cizí člověk by se aspoň v náznaku usmál.

Rodina i přátelé nadšeně hlaholili a tleskali. Milan svou část splnil. Vrátil kováři náčiní i zástěru a s teatrální úklonou si klekl před novopečenou manželku. „Lásko, můžu tě ještě jednou požádat o ruku?“

„Na co ruku, Milane, tu už máš, a navíc svoje dvě, radši ji požádej o...“ Dobře míněnou radu přerušilo ještě lépe míněné důrazné popleskání po zádech.

Milan se zachechtal, otočil se zpět k Petře a navlékl ji stříbrně šedou obroučku, masivnější než jednoduchý zlatý prstýnek, který si vyměnili před oddávajícím. Petra mu otřela hřbetem ruky pot z čela a usmála se na něj. V té chvíli pro ni nikdo jiný na světě neexistoval.

„Aby to Pétě nebylo líto, úkol máme samozřejmě i pro ni,“ vrhla se ke dvojici Anežka. Další kamarádka jí podala úhledný plátěný balíček. „Kdysi bývalo zvykem, že děvče svému milému vyšilo svatební košili, ve které pak ulehli o svatební noci,“ zatvářila se štrobeně Anežka. „My Pétě ani Milanovi nevěříme, že by se dneska v noci do něčeho navlékali, spíš bych čekala obrácený postup,“ zamrkala na svou nejlepši kamarádku, které se po tvářích rozléval ruměnec. „Ale aby i ona mohla pro svého manžela ručičkami něco vytvořit, dostala od nás za úkol mu jednu takovou košilenu spíchnout.“ S úsměvem z reklamy na bělicí pastu podala Petře balík látky, a když si ho nevěsta urovnala na klíně, tak i špulku zářivě růžové nitě a jehlu.

Klára se křivě usmála. Petra ruční práce upřímně nenašela, děravé oblečení jednoduše vyhodila, nebo pokud by stálo za správkou, donesla ho mámě nebo Vietnamci na konci Hornické ulice v Příbrami. Nevěsta tiše zaúpěla. Navlékla si nit a na klíně si vyrovnala boční šev čehosi, co mohlo být stejně dobře lněná rekvizita z keltského skanzenu jako předražený hipsterský kousek ze série udělej si sám.

„To tu budem sedět do soudného dne,“ zabrblala Petra a pustila se do šití, soustředěním nakrčila čelo, ale pak se rozhodla, že její snaha je marná, a začala každý další steh natahovat.

„Přijde mi to prostě trapný,“ ušklíbla se Anežka, upila ze skleničky a volnou rukou objala Richarda kolem pasu.

„Je to tvoje svatba?“ zeptal se její přítel mírně a políbil ji shora do tmavě hnědých vlasů. Většina pramenů držela pevně při sobě a uvolňoval se z nich nasládlý smrad tužidla a laku. „Není, tak to neřeš,“ vybědl ji a rty přesunul na ušní lalůček, který jí něžně stiskl zuby.

„Ty to nechápeš,“ lehce do něj šťouchla. Nejraději by ho však zatahala za ty zrzavé kudrlinky, které mu svítily kolem širokého obličejce jako hořící svatozář. „Ta semetrika dělala Milanovi ze života peklo, tak si svou přítomnost tady mohla odpustit.“

„A ty se o Milanovo blaho staráš možná až moc,“ podotkl šeptem.

„Ó bože, to jsem si vybrala toho pravýho, komu si postěžovat,“ zakoulela očima.

„Tak se nešťourej ve starých věcech. Tereza je tady s Lubošem. A je úplně v klidu. Narodíl od tebe, drahoušku.“

„Neříkej mi tak,“ ohradila se Anežka a znovu upřela pohled na jmenovaný pár. Lubošovi se na sluníčku leskla pleš a košile pod sakem se napínala tatíkovským břichem, ale bezkrevné rty částečně kryté štětinatým knírem se dobrosrdečně usmívaly. Tereza se svými tyčkovitými končetinami a zářivě blondatými vlasy padajícími přes útlá ramena

vedle něj vypadala jako dítě. Přírodou překvapivě obdařené dítě. Vysoce posazeným hlasem něco švitořila.

„Mohla by být jeho dcera,“ neodpustila si Anežka rýpavou poznámku.

„No skoro asi mohla,“ uchechtl se Richard a konečně se na Terezu podíval. „Lubošovi už je určitě pětáctýřicet.“

„Jak se mohli zrovna tihle dva dát dohromady?“ zamračila se Anežka a snažila se přijít na kloub tomu, co může Terezu na Lubošovi přitahovat.

„Jo, tak to mi hlava taky dvakrát nebere. Ale co my víme? Svět je malej.“

„Zvlášť v tý vaší branži. Zajdem se podívat, jestli už vytáhli tu uzenu krůtu? Nemůžu se na ni dívat. A jestli ji zmerčí Petra...“

„Tak se vůbec nic nestane. Nebude si kazit vlastní svatbu dohadováním s nějakou pipinou. Navíc o ní asi ví, ne? Vždyť má seznam hostů.“ Richard vzal svou přítelkyni kolem ramen a vykročili směrem ke grilu.

„Ty se fakt nezapřeš, Sherlocku,“ uchechtla se, „jenže v tom je ten fór. Já ten seznam viděla několikrát a Tereza tam rozhodně nebyla.“

„Drahý Watsone, a koho měl Luboš napsaného jako doprovod?“ povytáhl Richard zrzavé obočí.

„No jasně. Proto tam nebyla! Spousta lidí od Milana tam mělo jenom plus jedna.“ Anežka by se pleskla dlaní do čela, kdyby v ní nedržela skleničku.

„No vidíš. Žádná záhada,“ usmál se Richard spokojeně.

„Kdyby si aspoň nevybrala stejnou barvu šatů jako já,“ zasyčela Anežka polohlasně poslední jedovatou poznámku,

než se silou vůle donutila nechat protivnou podvyživenou blondýnu plavat. Naložila si na talíř kousky šťavnatého masa, přidala kukuřičky, dip s česnekem a malý kousek chleba, aby se neřeklo. Sedli si ke krajnímu stolu, kam ještě dopadaly sluneční paprsky.

Milan k nim připlul téměř tanečním krokem, jednu ruku hodil kolem ramen Richardovi, druhou Anežce. „Bavíte se?“

Z dechu mu táhlo pivo a česnek. Anežka se ušklíbala, ale když viděla Milanův téměř blažený úsměv, vzdala se pokusu se od něj odtáhnout.

Přikývla s plnou pusou. Když zahlédla Terezu, jak se protahuje kolem Milana a příliš se nesnaží, aby se ho nedotkla, spíš naopak, málem jí zaskočilo,

„No to je neuvěřitelný!“ prskla, když konečně spolkla zpola rozžvýkané sousto. Zahlédla, jak se Tereze na tváři objevil vítězoslavný úsměv, když se k ní Milan po nečekaném dotyku otočil. Zlehka mu přejela dlaní po předloktí a pokračovala k volnému místu o pár metrů dál.

„Možná bys jí měl naznačit, že není úplně vhodný, aby tady byla,“ řekla Anežka důrazně.

Milan po ní střelil překvapeným pohledem. Zamrkal, otevřel pusou a zase ji zavřel. „A ty by ses možná měla víc starat o svoje věci, ne?“ zamumlal nakonec.

„Starám se o to, aby mojí nejlepší kámošce nějaká kravka nezkazila svatbu.“

„Anežko,“ snažil se Richard zklidnit situaci. Anežka však jeho ruku ze sebe setřásla.

„Jestli nemáš koule na to ji odsud vyhodit, já to klidně udělám,“ začala se zvedat od stolu.

„Sedni si na prdel a přestaň dělat scény," zatlačil jí Milan na rameno, až si nedobrovolně kecla zpátky na zadek. U stolu zavládlo tíživé ticho. Několik lidí se k nim otočilo. Anežka zírala zblízka do Milanových zlostně se blyštících očí a snažila se polknout ponížení. Nesnášela, když s ní někdo jednal jako s malou holkou, a ještě víc, když někomu takové chování dovolila.

„Nech ji být, už si dá pohov," poplácal ji po stehně Richard.

„Nejsem pes, abys –"

„Ale jsi jako rozzuřená fena, když si něco umaneš," poznamenal Richard a mírně se na ni usmál.

Měla chuť proplesknout je oba. Zafuněla a otočila se k nim zády.

Milan z ní spustil ruku a narovnal se. „Dáme panáka, Richarde?"

„Za chvíli přijdu," přikývl Richard.

„Pardon," omluvila se Klára a v duchu proklínala své střevíčky. Prsty na nohou měla celé otláčené a paty odřené. Snažila se protáhnout frontou tvořící se u jasně osvětleného baru a skupinkou hlasitě se smějících chlapů, když špatně došlápla. Rozhodila rukama v marné snaze zabránit pádu nebo si alespoň zachránit kotník a levačkou nechtěně praštila nejbliž stojícího muže do předloktí. Instinktivně se pootočil a chytil ji za paži.

„To je dobrý," zamručel.

„Blbý boty," začala vysvětlovat Klára, ale zbytek věty jí uvízl v hrdle. Ze všech možných svatebčanů vrazila zrovna do něj. Na zlomek vteřiny zavřela oči, hlava se jí zamotala,

vzpomínky na ni zaútočily v děsivém sledu. Když je znovu otevřela, uvědomila si, že se jí žaludek bolestivě stáhl a Vojtěch ji stále pevně drží za holou paži.

„Už mě můžeš pustit,“ utrousila ledově.

„Změnila ses,“ poznamenal s mírnou úklonou hlavy. Upíral na ni modré oči, ve kterých se odrážela poskakující světla tanečního parketu.

„Jo, zestárla jsem,“ ošila se.

Povolil stisk, a jako by najednou nevěděl, kam s vlastní rukou, přešel si po pěstěné bradce. „Tak jsem to vážně nemyslel. Zahlédl jsem tě z toho zámečku a přišlo mi, jako bys přede mnou utekla.“ Koutek úst se mu nadzvedl v ironickém úsměšku.

„Před nikým neutíkám. Jen jsem s tebou nechtěla mluvit. A teď když mě omluvíš,“ kývla bradou směrem k záchodům, kam měla původně namířeno.

„No já ti fakt bránit nebudu,“ pokynul jí, ale neuhnul ani o milimetr, aby mohla projít.

„Jsi stejně protivný jako vždycky.“

„Nápodobně, žabko.“

Pod žebry Kláře explodoval menší granát, s dunivým rachotem ji ochromil, rozmetal klid, který si usilovně pěstovala. Snažila se zastavit, ale její tělo reagovalo rychleji. Prudce Vojtěcha chytila za klopky rozepnutého saka a šklubla směrem k sobě. Vojtěch byl o dobrou hlavu vyšší než ona, i když měla boty na podpatcích, přesto ho nečekané trhnutí donutilo předklonit se. Téměř se dotýkali nosy. Cítil z jejího dechu těžké červené víno, které na svatbu přivezli z Toskánska. „Už mi toho hajzla nikdy nepřipomínej!“ sykla Klára.

Jestli ještě před okamžikem v jejím obličejí zahlédl strach smísený s úzkostí, teď se v zornicích tak širokých, že ze zlatavě hnědých duhovek zůstal jen úzký proužek, zračil jen hněv.

Prosmýkla se mezi lidmi a zmizela v temné chodbičce.

„Kláro, počkej,“ řekl Vojtěch se zpožděním. Zavrtěl nechápavě hlavou a otočil se zpět k barovému pultu, aby si objednal pivo. Žába jedna bláznivá, pomyslel si. Vlastně bylo úsměvné, že ho napadla stará přezdívka, kterou používal Aleš, když s Klárou ještě chodil. Po rozchodu ji častěji označoval jménem jiného obyvatele zvířecí říše.

„Vysvětli mi, kdo u všech svatých vymyslel svatební šaty? Nekrapt... nepraktičtější věc už na sobě člověk mít ani nemůže!“

Anežka se zasmála, jak si její ovíněná kamarádka roztomile šlape na jazyk. „Asi abys ženichovi nemohla utéct.“ Ohlédla se přes rameno na Petru zápasící s bílou látkou. Musela si nechat otevřené dveře na záchod, aby vůbec na mísu mohla dosednout.

„No v tomhle bych teda fakt nikam nezdrhla,“ zamručela Petra a úlevou si povzdechla. Najednou se zamračila. „Zaslechla jsem takovou nepěknou věc.“

„Jakou?“

„Že by se kluci mohli pokusit o únos.“ Petra upřela pohled do Anežčiných očí. Jestli se něco chystalo, Anežka by o tom mohla vědět. Jako vždycky. Anežka neodpověděla. Otočila se k zrcadlu, vyšpulila na svůj odraz rty a přetřela je krvavě rudou rtěnkou. „A kdyby jo?“

„Napadlo mě, že bychom je mohly společně vyšplouchnout,“ zachichotala se novopečená paní Vojáčková.

Anežka schovala rtěnku a obrátila se ke své nejlepší kamarádce, stále si hovící na záchodě v záplavě bílého saténu a taftu, přivřela oči a zazubila se. „Povídej.“

Do vysmátého rozhovoru najednou vpadla Klára. Práskla za sebou dveřmi a zády se o ně opřela. Chvilí tam jen stála a zhluboka dýchala. „Sorry, holky,“ mávla rukou a pokusila se sebrat.

„Kláruš, co je?“ zeptala se nevěsta se starostí v hlase.

„To nic. Nevšímejte si mě,“ pokusila se Klára o chabý úsměv.

„Ale no tak, vidím, že tě něco převálcovalo, i když po tom, co jsem všechno vypila, nevidím úplně ostře,“ zamrkala na ni sestra.

Klára znovu zhluboka vydechla. „Fakt se nic nestalo. Jen jsem narazila na Vojtěcha. Netušila jsem, že tady bude taky,“ pokrčila rameny a odlepila se od dveří.

„Vojta Popelka? Začínali s Milanem v Praze a teď k němu Milan chodí cvičit. Promiň, nenapadlo mě...“ Petra položila sestře ruku na rameno. Klára se skláněla nad umyvadlem a chtěla si opláchnout obličej, než jí došlo, že by vypadala jako panda na útěku ze zoo. A tak pod vodu strčila jen ruce.

Anežka přeskakovala pohledem mezi oběma sestrami, ale ani jedna jí neposkytla vysvětlení, proč setkání s Vojtěchem Kláru tak sebralo.

„Ne, to je v pohodě. Jen mě to zaskočilo. To je všechno,“ odvětila Klára. Její hlas dutě rezonoval malou místností.

Osušila si ruce papírovým ručníkem a Petru objala. „Nech si kazit svůj den.“ Políbila ji na tvář a pokusila se o co největší úsměv. Než ji pustila, Petra jí ho opětovala.

„Neviděla jsi Péťu?“ zahulákal Milan podruhé. Klára se k němu překvapeně otočila. Oddálila si chůvičku od ucha. „Promiň, neslyšela jsem tě.“ Nad hlavami jim prskal ohňostroj, červené a zlaté jiskření střídaly modré provazce připomínající déšť. Viktorku před necelou hodinou uložila do postele v pokojíku v penzionu a jen tajně doufala, že ji vybuchující krása nevzbudí.

„Ptal jsem se, jestli jsi neviděla Péťu!“

„Vždyť před chvilkou stála vedle tebe. Šli jste ven spolu.“

„Kluci pak přinesli panáky... no, to je jedno. Prostě ji nemůžu najít,“ rozhodil rukama.

„Možná šla čůrat.“ Rozhlédla se po davu ozářeném zlatým světlem padajícím z nebe. Petřiny svatební šaty nikde neviděla.

„Je to možný, došla by ses tam podívat?“ požádal ji Milan a proplétal se dál mezi lidmi.

Klára si znovu přiložila chůvičku k uchu, ale slyšela jen zpožděné výbuchy ohňostroje. Opatrnými kroky se vydala zpátky k hlavní budově, kde se přes terasu dalo dojít k nejbližším záchodům. Potkala jen číšnice odnášející špinavé sklo, ale na toaletách nebyl nikdo. Vrátila se na zahradu, právě když podívaná skončila.

„Unesli nám nevěstu!“ zahlaholil přiopilý hlas. Pár lidí se zasmálo, načež se ozval bujarý potlesk. Před vchodem do záměčku se rozsvítilo několik luceren. V jejich měkkém

světle stál Milan. Nervózně si prohrábl vlasy, než zakřičel: „Kamarádi, draží příbuzní. Unesli mi Petru. Únosci jistě budou chtít za její navrácení zaplatit, že?“ Počastoval významným pohledem Standu a zbytek kamarádů postávajících v těsném kroužku s prázdnými skleničkami v rukou. Standa na něj zamžoural přes obroučky brýlí, než si je ukazovákem přitiskl na kořen nosu, aby na svého nejlepšého kamaráda zaostřil. Zazubil se na něj a jen rozvláčně zavrtěl hlavou.

Milan z kapsy vylovil ošoupanou koženou peněženku, rozevřel ji a vytáhl několik tisícovek. „Moc toho nemám. Pomůžete?“

Během chvíle se u ženicha sešel příjemně tlustý balíček bankovek.

„Tak co? Bude to stačit?“ nabídl Standovi peníze.

Standa se zasmál a poplácal ho po rameni. „Ale my Petru nemáme,“ obsáhl rozmáchlým gestem partu nejbližších kamarádů.

„To není moc humorný,“ podotkl Petřin otec, když nikdo další v nastalém tichu nereagoval. Stál na úplném kraji hloučku, kam už nedosahovalo světlo z lampiček, takže nebylo vidět do jeho vrásčitého, náhle docela střízlivého obličeje.

„Asi ti nezbývá než si ji najít sám,“ poznamenal prakticky někdo v chumlu lidí, kteří se kolem sebe rozhlíželi, jako by jim nevěsta v zářivě bílých šatech stála za zadkem a oni ji přehlédli.

Milan se naklonil blíž ke Standovi a tlumeným hlasem mu něco říkal. Standa jen vehementně zavrtěl hlavou

a pokrčil rameny. „Tak jdeme hledat, šup, šup, lidičky, pomůžeme Milanovi hledat. Možná si z nás holky vystřelily, protože jak se tak koukám, není tady ani Anežka,“ pobídl svatebčany Standa.

„Tak tomu říkám moderní únos nevěsty, unesla ji svědkyně,“ zakuckala se smíchy Petřina baculatá sestřenice, až se jí zatřáslo mohutné poprsí v blýskavých stříbrných šatech.

„Aspoň ji někdo bude hledat, to kdyby někdo unesl tebe, nikdo by se nenamáhal,“ odpověděl zlomyslný hlásek kdesi o kousek dál.

„Jednu ti plesknu, smrade! Neměl bys už spát náhodou?“ zavrčela na něj dotčená slečna a jala se klestit cestu ke svému drzému sourozenci.

„Kláro, ty o téhle šaškárně něco víš?“ zavěsila se do Kláry její matka.

„Ne. Určitě jsou někde spolu zalezlé.“ S lahví bublinek, dodala Klára pro sebe.

„Přijde mi to praštěné,“ postěžovala si matka. „Asi už jsem na tohle stará. No řekni, co je to za vtip, nechat svatebčany běhat ve tmě po zahradě? Co když si někdo zlomí nohu?“ lamentovala. „Nebo někam spadne? Je to tady strašidelné,“ vrhla znepokojený pohled na zámeček. Patro se topilo ve tmě, otevřené dveře zívaly do tmy jako obrovská bezedná tlama.

„Tam by Péťa určitě nešla,“ odtušila Klára.

„No já nevím, už byla trošku...“ Matka se zarazila a přitáhla si háčkový šál blíž k tělu, „společensky indisponovaná, řekla bych.“

„Právě se vdala. Nečekáš, že bude na vlastní svatbě střízlivá, ne?“ bránila sestru Klára, i když ji samotnou pobíhání mezi budovou penzionu a zpustlým zámkem trávou lesknoucí se rosou taky nijak nelákalo.

Rodina a kamarádi novomanželů Vojáčkových se rozutekli po zahradě smolotelského zámku jako roj svatojánských broučků svítících si pod nohy poskakujícími světýlky mobilů. Několik mužů se vydalo na průzkum chátrající budovy, zbytek se rozhodl propátrat hlavní sál s tanečním parketem, dvě patra malých pokojků a nakonec i dvůr, kde parkovaly vyrovnané řady automobilů. Zjistili, že žádné auto neodjelo, ale ani neprijelo. Úzká silnička před dřevěnými vraty zela prázdnotou spící vesnice.

„Tak to se jim teda povedlo,“ uchechtla se Klára, když se většina hostů vrátila s nepořízenou a nově doplněnou skleničkou na terasu.

„No, převezly nás pěkně. Jen by mě zajímalo, jestli se vydaly pěšky na Makovou, nebo to obě někde zalomily,“ ušklíbl se Milan.

„Zkoušel jsi jim volat?“ zeptala se Klára prakticky. Pochybovala o tom, že by se holky vydaly potmě strmou stezkou na kopec k baroknímu poutnímu místu. Ani jedna náboženským zapálením zrovna neoplývala.

„Jo. Ale neberou to. Zkusím se podívat ještě tamhle,“ máchl paží k malému domku, vedle kterého zůstala stát provizorní kovářská dílna.

Co by mohly dělat v příkrčené stavbě s prohnutou střechou a titěrným okýnkem bez výplně? Smát se, napadlo Kláru. Přihlížet, jak dlouho bude trvat, než si svatebčané

všimnou, že jedna z nejdůležitějších osob dnešního dne tam vůbec není, kochat se, jak se manžel snaží vymámit informace z kamarádů, kteří nemají ani tušení, o co jde, a nakonec s jakým zápalem je všichni hledají? Vlastně proč ne? Na tuhle noční bojovku jen tak nikdo nezapomene.

Klářiny úvahy přetrhl křik. Divoký, nervy drásající ryk zvířete lapeného v železných čelistech pastí. Nebo muže, který právě ztratil to nejcennější.

Vše kolem Kláry utichlo, čas zkapalněl do vazkosti čerstvě stočeného medu. S vytřeštěnýma očima se k nim trhavými kroky blížil Milan. Ústa měl rozevřená v divokém šklebu, možná něco křičel, ale Klára mu nerozuměla. Nechápala, co ty jednotlivé slabiky, které ze sebe vyrážel, znamenají. Dívala se jen na jeho ruce, které držel s roztaženými prsty před sebou, jako by se jich štilil. Až o několik vteřin později, když i na jeho dlaně dopadlo dost světla z terasy, pochopila, proč se před ním svatebčané rozestupují jako moře před Mojžíšem. Byly rudé a lesklé. Krev z nich v kapičkách stékala k manžetám svatební košile.

„Je mrtvá,“ konečně dolehlo k jejím uším to, co Milan opakoval.

2.

„Hlavně se netvař, že už jsi spal,“ dloubl do paže svého kolegu poručík Tomáš Vyskočil, zařadil zpátečku a vytočil se z parkovacího místa před bytovkou zpět na silnici.

„Ne, luštil jsem na hajzlu sudoku,“ utrl se na něj místo přátelské odpovědi podporučík Honza Richter.

„Už jsem se bál, že existují i lidi, co v sobotu o půlnoci chrní.“

„Tome, usnul jsem dvacet minut předtím, než jsi zavolał. Včera jsem nespál vůbec, tak radši mluv k věci, nebo vůbec.“

„Takže páteční party se vydařila?“ zajímal se Tomáš a vyjel z města směrem na Milín.

„Jo,“ protáhl se Honza a přivřel spánkem opuchlé oči. „Ale už mi není dvacet. Je mi, jako by mě někdo přetáhl pendrekem.“

Tomáš se upřímně zasmál a v koutku duše byl rád, že se nenechal vyhecovat k pokračování neplánované pařby se zbytkem příbramské kriminálky a jako vzorný otec od rodiny byl předešlý večer o půlnoci doma.

„Řekneš mi už, o co jde?“ nadzvedl Honza jedno víčko.

„Vražda nevěsty.“

Honza se napřímil tak prudce, až ho bezpečnostní pás škubnutím zarazil.

„Cože?“

„Mysleli si, že holku unesli. Víš jak, únos nevěsty.“

„A on ji mezitím někdo oddělal?“

„Jo. Roztříštil hlavu kladivem.“

Honza šmátral v kapse, až vytáhl krabičku cigaret a zapalovač. Zapálil si a stáhl okénko, aby kouř nedráždil Tomáše, který se zarytě snažil nekouřit.

„To bude solidní hukot.“

„Krom klasické sestavy vytáhl major z postele i Tyrše.“

„Jestli tam má holka celou rodinu plus manžel... to by chtělo celý tým krizových interventů, a ne jen jednoho psychologa.“

„Buďme rádi aspoň za něj. Ostatně nás je taky jak do mariáše, podle první hlídky je tam něco kolem stovky lidí.“

„Víme aspoň něco?“

„Jo. Kromě toho, že mají mrtvou nevěstu, postrádají taky svědkyni.“

Klára stála na kraji terasy a objímala se pažemi. Trásla se, ale chlad, který stoupal z ušlapané trávy a ovíjel se jí kolem kotníků, nevnímala. Otupěle pozorovala hemžení techniků v bílých overalech. Vypadali jako postavičky Michelin, jen hubenější. Přesouvali se z dodávky k domečku, který už někdo obehnal igelitovou páskou. Rozsvěceli halogenové lampy, přinášeli kovové kufříky a bedničky. Zahlédla jednoho s kamerou.

„Slečno, měla byste jít dovnitř,“ oslovil ji uniformovaný policista a s vážným výrazem jí pokynul k otevřeným dveřím do hlavního sálu.

„Já... já nechci,“ zašeptala, ale nohy se samy o sobě vydaly směrem, kterým policista ukázal.

Nechtěla vidět nikoho z lidí uvnitř, přesto neochotně vklouzla do sálu. Matka se zhroutila, s kvílivým pláčem drtila otcí paže. Milan seděl obkročmo na židli a zíral na své ruce, na kterých zasychající krev vytvořila hnědavou krustu. Byl v šoku, ale nikdo mu nebyl schopný pomoci. Standa mu podal štopíčku slivovice, kterou do sebe poslušně otočil, jen aby ji vzápětí vyzvrátil na své vlastní boty.

Klára se snažila ignorovat vzlykání, které se místností neslo a překrývalo tlumený hovor. Měla pocit, jako by se ocitla v jiném vesmíru, uprostřed noční můry, ze které se

se zalapáním po dechu probudí zpocená tak, až se jí noční košile i vlasy budou lepit ke chladnoucí kůži. Nic kolem ní nebylo reálné.

Jak by mohlo? Vždyť tady před pár hodinami připíjeli novomanželům, sledovali jejich první manželský tanec, četli vtipná přání do společného života. Života, který Petra nikdy mít nebude? Proč by jí někdo ubližoval?

Sípacově se nadechla. Nedostávalo se jí vzduchu, chtěla se vrátit ven na terasu, ale dveře už byly zavřené a za nimi se rýsovala záda policisty.

„Slečno,“ potukal jí kdosi na rameno.

Klára se otočila. Vyzáblá číšnice s podholeným culíkem se naklonila blíž a zašeptala jí do ucha: „Vy jste sestra nevěsty, že jo?“ V puse přehodila jazykem žvýkačku zleva doprava, až to bublavě mlasklo.

Když se Klára nezmohla na žádnou reakci, číšnice šepetem pokračovala: „Potřebovala bych, abyste se mnou šla. Někdo nutně potřebuje vaši pomoc.“

Být v jiné situaci a jiném rozpoložení, Klára by mladou ženu vyzpovídala, rozhodně by se nenechala vést jako ovce na porážku. Teď neměla sílu přemýšlet, a tak číšnici tupě následovala kolem baru na konec úzké chodby. Nebránila se ani, když před ní otevřela dveře s nápisem SKLAD a pustila ji do místnosti osvětlené poblikávající zářivkou.

3.

„Doktorko, vy tam v Praze fasujete tryskáče? Nebo jak to děláte, že jste tu skoro stejně rychle jako my?“ zeptal se Tomáš, když se k němu hloučkem techniků a uniformovaných